

S5 OBALNI

Številka 10, Letnik X
Oktober, 2006

GLASILO RK JADRAN S59CST in

RK PIRAN S59HIJ

Glasilo Obalnih Radioamaterjev

Uredniški odbor S5 Obalni

Glavni odgovorni
urednik in urednik rubrike
tehničnih člankov:
Gregor, S53RA

Urednik informativnih
prispevkov:
Vater, S51VI

Direktorica ekspedita:
Danijela, S57NKI

Tehnični urednik in
polom strani:
Vanja, S59AV

Tisk: Rudi, S58RU

<http://fpp.hamradio.si/s5obalni/>

stran ureja:
Anka, S57ONE

Dogodek meseca septembra je bila vsekakor obeležitev 50. obletnice delovanja Radio kluba Piran (več o tem v ločenem prispevku). Kot kaže, to ješen priznanja kar dežujejo: poleg Zlate plakete ZRS je bilo klubu na osrednji proslavi ob piranskem občinskem prazniku (v soboto, 14.10.2006) podeljeno tudi priznanje - Plaketa občine Piran. Po drugi strani je glasilo S5 Obalni ob 60. obletnici delovanja Zveze radioamaterjev Slovenije prejelo priznanje ZRS „Za dosežke in prispevke pri delovanju Zveze radioamaterjev Slovenije, razvoju radioamaterskih dejavnosti ter promociji S5 doma in po svetu v preteklih 15. letih, v samostojni Sloveniji“. Med drugim so to priznanje prejeli tudi Radio klub Koper - S59CST, Lojze Poberaj - S51JN ter posmrtno tudi Žarko Cink - S53Z. Priznanja so bila uradno podeljena ob proslavi 60. obletnice ZRS na lgu, v soboto, 21. oktobra.

En vikend prej pa je bilo izpeljano tudi prvo tekmovanje „S53Z memorial“. Udeležba je bila solidna, komisija pa je neuradne rezultate obljubila za naslednjo številko časopisa.

No, nekaj dni pred predstavitvijo piranske jubilejne knjige pa se je spet izkazala Anka, S57ONE. Povsem je prenovila in pomladila spletno strani piranskega radio kluba (ter tudi že objavila slike praznovanja 50. obletnice). Naslov seveda ostaja enak kot do sedaj:

<http://fpp.hamradio.si/s58u>

73, Gregor, M/S53RA

Uvodni govor predsednika RK Piran ob predstavitvi knjige Iz morja radijskih valov.

Spoštovani gostje, oldtimerji ZRS, radioamaterji, prijatelji in simpatizerji radioamaterstva.

Ni veliko radioklubov v Sloveniji, ki se lahko pohvalijo z neprekinjeno aktivnostjo 50 let. Temu je nedvomno pripomoglo dejstvo, da je klub ves čas imel večjo ali manjšo skupino ljudi, ki so z entuziazmom vodili in usmerjali aktivnost kluba, imel dovolj članov, ki so to aktivnost razvijali in ohranjali, ter da ni nikoli imel resnejših prostorskih problemov. Radioklub Piran je bil ustanovljen leta 1956, v času, ko politične in ekonomske razmere niso bile naklonjene takemu udejstvovanju državljanov, po drugi strani pa so pridobljeno radioamatersko znanje s pridom izkoristili v takratni JLA, policiji in drugih varnostnih službah. Tako je radioklub nehote postal delček mehanizma, ki je deloval za potrebe armade, kasneje v sistemu splošnega ljudskega odpora, ter še kasneje v sistemih obveščanja in alarmiranja v primerih obče nevarnosti. Te dejavnosti sicer niso tipične radioamaterske, vendar smo radioamaterji, objektivno in subjektivno, bili povsod prisotni. Ta naveza je klubu in članom dajala določeno stopnjo družbene veljave, dotirana finančna sredstva pa so bila znamenje, da nas nekdo potrebuje, oziroma, da so naše usluge, poleg hobija, tudi družbeno koristne. Komercialna izdelava aparatov za radioamatersko aktivnost je dobila zamah šele v začetku 70. let, zato so bile skoraj vse aparature do takrat izdelane v samogradnji. Oboroženi s sicer pičlim teoretičnim znanjem (povedati je treba, da strokovne literature v slovenščini skoraj ni bilo, tuja pa zelo draga in praktično nedosegljiva), in s trofejnim materialom iz 2. svetovne vojne, vendar z mnogo volje in zagnanostjo, smo člani kluba gradili sprejemnike in oddajnike najprej za kratki val, kasneje pa tudi za UKV. Vse aparature so bile

zgrajene iz elektronk, ki so neke bile velike kot steklenica piva, izdelane aparature pa so tehtale 30 kilogramov in več. Material smo največkrat dobili na vojaških odpadkih preko meje, nato pa ga s poznano radioamatersko iznajdljivostjo švercali mimo vedno namrščenih carinikov. Legalni uvoz takega materiala ali celih aparatov je bil še dolgo let prepovedan.

Vendar, čas teče in mineva tako neizprosno, da se znajdejo na smetišču zgodovine kar celotni sistemi, tako gospodarski kot politični, praktično z vso tehniko vred. Bliskovit razvoj elektronike in veliko število novih iznajdb in odkritij je dodobra spremenil naše vsakodnevno življenje, in radioamaterji smo tem hitrim spremembam uspešno sledili. Danes skoraj vsi, ki se ukvarjamo z radijem od kratkega vala do VHF in UHF, uporabljamo komercialne aparature. S tem smo postavljeni v vlogo operaterja, ki aparature uspešno uporablja, izgublja pa stik s fizikalnimi funkcijami aparature in z naravnimi zakonitostmi, ki bi vzpodbujale eksperimentiranje. Kupljene aparature so vedno bolj kompleksne in dostikrat uporabljajo tehnologijo, ki ji samograditelji težko sledijo. Kratkovalovni spekter je že dodobra raziskan in zapolnjen z operaterji, ki svoje najmodernejše aparature uporabljamo le kot sredstvo za zabavo in tako le malo prispevamo k novim spoznanjem. Več prostora za samogradnjo in eksperimentiranje predstavljajo centimetrsko in milimetrsko področje, kjer pričakujemo še mnogo spoznanj in inovacij.

Vdor računalnikov v radioamaterske aktivnosti je pomenil še eno revolucijo v radioamaterskih komunikacijah. Tipkovnica in računalnik sta

prevzela skrb za delovne dnevnike, QSL kartice, za preučevanje propagacije, iskanje zanimivih korespondentov ter delo v tekmovanjih. Pojavljajo se novi in novi načini digitalnih telekomunikacij, ki jih izvajamo s pomočjo računalnika in radijske postaje. Pred leti ustanovljen projekt ZRS »1000 šol«, ki smo se mu pridružili tudi člani našega kluba, ni dosegel svojega namena, saj se je akciji pridružilo premalo radioklubov, pa tudi koordinacija projekta se je kar nekam izgubila. Namen akcije je bil, da bi člani radiokluba po osnovnih in srednjih šolah na svojem območju dijake in učitelje seznanili z radioamaterskimi aktivnostmi, od vzpostavljanja zvez z radioamaterji po celem svetu v telegrafiji, telefoniji in preko računalnikov, do osnov samogradnje električnih sklopov, aktivnosti na prostem, kot so lov na lisico, KV in UKV tekmovanja, amaterska televizija in podobno. Upamo, da bo z več uspeha zaživel kakšen podoben vseslovenski projekt, ki bi mlade ljudi vzpodbudil tudi za naš hobi.

Od samega začetka radioamaterizma do danes pa se je ohranilo eno načelo nespremenjeno,

mogoče celo najpomembnejše v našem hobiju: HAM SPIRIT – radioamaterska pravila obnašanja. Spoštovanje le-teh so obveza vsakega člana velike svetovne radioamaterske skupnosti. Vsak član, ki se je odločil, da bo sodeloval v radioamaterskih vrstah, lahko pričakuje, da bodo znotraj tega hobija vladali neki pošteni odnosi, saj se vendar družimo iz ljubiteljskih nagibov do te veje tehnike, ki naj bogati naša spoznanja in s prijetnim zapolni prosti čas. To je kot kontrast odnosom, ki jih poznamo v vsakdanjem življenju, kjer je prisotno nenehno pehanje za denar in oblast ter vsakdanji boj za preživetje. Zato od vseh, ki vzgajamo in šolamo mlajši rod novih operaterjev pričakujemo, da bomo porabili dovolj učnega časa za utrjevanje pravil bontona (ham spirita) za čim bolj uglašeno obnašanje udeležencev pri delu na amaterskih radijskih postajah. Kajti, če se ravnamo po teh etičnih načelih, se ni težko odločiti za to, kar je prav. S svojim upoštevanjem načel dajemo zgled drugim; enako je s potrpežljivostjo, vztrajnostjo in preudarnim odnosom do drugih, tudi takrat, ko izkazujemo svoj ponos. Tako pridobljeno obnašanje bomo lahko prenesli še v naše vsakodnevne komunikacije in odnose. Radioklub Piran danes šteje 63 članov. Pred 20 leti smo se iz centra Pirana preselili v prostore na Belem križu. Članstvo se v zadnjem desetletnem obdobju ni bistveno spreminjalo. Čeprav danes za radioamatersko aktivnost članstvo v radioklubu ni več obvezno, so se vsi člani odločili ostati. Radioklub Piran je neprofitna organizacija, v katero so prostovoljni včlanjeni radioamaterji iz vseh obalnih občin ter še nekaterih drugih krajev iz Slovenije. Klub ničesar ne proizvaja, nima prodaje, ne nudi posredniških in tehničnih

uslug. Z iznajdljivostjo in dobro voljo dokazujemo, da se da napraviti marsikaj, tudi s skromnimi sredstvi. Ostala je povezava z organi Službe za zaščito in reševanje v okviru Civilne zaščite, ki nam iz namenskih sredstev vsako leto dodeli del denarja, ki ga za naše redno-delo nujno potrebujemo. Z racionalno in kontrolirano porabo sredstev smo uspeli opremiti klub s sodobnimi radijskimi postajami in obnoviti ter vzdrževati klubske prostore. Omeniti moram pridobitev v klubu, ki smo jo izvedli letos: napeljali smo lasten priključek elektrike, tako da smo neodvisni od sosesa in lahko sami kontroliramo porabo. Postopek za pridobitev priključka bi bil dolgotrajen in drag, s pomočjo in finančno udeležbo Občine Piran, kot lastnika objekta, pa se je proces bistveno skrajšal. Izkoriščam priložnost, da se Občini Piran za pomoč javno zahvalim.

Številna državna in mednarodna priznanja za udeležbo v tekmovanjih in drugih oblikah aktivnosti potrjujejo, da smo na pravi poti in da stopamo v korak z ostalim svetom. Prepričani smo, da smo kar precej pripomogli pri promociji naše države in našega kraja, saj vsakodnevno vzpostavljamo na desetine zvez pomeni prav toliko stikov z ljudmi po celem svetu. Redno pošiljamo QSL kartice za vzpostavljene zveze, prihod tujih QSL kart v klub za potrditev zvez pa je vsakič poseben dogodek. Mnogi se v začetku svoje radioamaterske poti nismo niti zavedali, da bo ta hobi postal naš spremljevalec skozi vse življenje, da bomo tej dejavnosti posvetili velik del svojega prostega časa in tudi sredstev, ter da bomo na tej poti srečali mnoge dolgotrajne in iskrene prijatelje. In tako naj ostane tudi v bodoče.

Ponosni smo na lasten izdelek ob 50-letnici kluba: na izdajo zbornika, ki opisuje zgodovino kluba in njegovih članov v tem obdobju in ohranja še dostopno klubske dokumentacijo. Več besed bo povedanih o tem na današnji predstavitvi. Za konec: vabim vse udeležence, da si na svoj koledarček označijo ta dan v letu 2056, ko bo klub praznoval svojo 100-letnico. Mi smo v klubu že določili organizacijski odbor.

Miloš, S53EO

Predstavitve publikacije „Iz morja radijskih valov – Radio klub Piran 1956 - 2006“

V soboto, 30. septembra dopoldne, je bila v Apollonijevi palači v Piranu predstavitve publikacije oziroma zbornika o petih desetletjih delovanja kluba. Zbralo se je precej ljudi, tako da je bila dvorana palače kar nekoliko premajhna za vse prisotne.

Po uvodnih pozdravih je sledilo nekaj spodbudnih besed županje občine Piran, ge. Vojke Štular ter Milošev, S53EO uvodni govor. Sledil je del, kjer smo avtorji knjige leto na kratko predstavili ter odgovorili na nekaj vprašanj. S strani predsednika ZRS je bila nato Radio klubu Piran podeljena Zlata plaketa ZRS, sledila pa je pogostitev z dobrotami, katere je pripravila Silva (S51VI XYL). Predstavitve ni ostala neopažena tudi v medijih, za kar so poskrbeli novinarji RTV Koper.

Dogajanje se je v zgodnejm popoldnevu preselilo v prostore kluba na Belem Križu, kjer smo priredili piknik. Tudi tu se je zbralo lepo število radioamaterjev in prijateljev iz piranskega in drugih klubov. Ob jedači in pijači so urice hitro tekale. Spet se je izkazala Silva, ki je pripravila izvrstno veliko torto z motivom klubskega jubileja. Simbolično so jo prerezali Ciril Derganc, Leon Stanič, Vlado Kužnik ter Miloš Oblak. Dan se je počasi prevesil v večer,

zadnji vztrajneži pa smo se iz kluba odpravili nekaj po polnoči.

Ob koncu je prav, da se omeni tudi vse avtorje jubilejne knjige: Boris - S57LO (odgovorni urednik in avtor »drugega desetletja« - imel je prav gotovo največ dela), Vanja - S59AV („prvo desetletje“ ter „Radioamaterski obrazi“), Gregor - S53RA („tretje desetletje“), Valter - S51VI („četrto desetletje“), Anka - S57ONE („peto desetletje“, je pa skupaj z Borisom poskrbela tudi za izbor fotografij), Mirko - S57AD (poglavje „Iz klubskega življenja“) ter Miloš - S53EO (uvod). Kot neprecenljiv vir gradiva se je pri zbiranju podatkov izkazal klubski arhiv, v veliko pomoč pa so bila tudi pričevanja in pripovedi Cirila Derganca, Leona Staniča, Vlada Kužnika, Iva Levaka ter drugih OT, katerih arhivi in spomini so nepogrešljivo prispevali k vsebini knjige. No, na koncu, pa ne najmanj pomembno, bi veljalo omeniti tudi glasilo S5 Obalni, saj je bilo zelo pomemben vir dogodkov zadnjega desetletja.

Gregor, S53RA

Na dopust z radijsko postajo

Že lansko leto, ko sva sedela pred prikolico v kampu v 9A landu in ugotavljala, da bi bili hrasti, ki so naju obkrožali, ravno pravšnji za nosilec kakšne antene, da bi bilo na dopustu prav čudovito poprijeti za mike ali taster in narediti kakšen dober DX... kakšna krasna zamisel, če bi le imela s sabo postajo in kakšen kabel, žico... tako pa je ostalo le pri dopustniškem sanjarjenju in odločitvi, da bova naslednje leto to tudi realizirala.

Konec koncev, le kdo bi v dveh tednih dopusta ob morju ves čas namenil zgolj in samo žganju na vročem soncu, ob poležavanju na plaži in z začasnim odklopom kakršnih koli zahtevnejših možganskih aktivnosti.... no, vsaj nama se to zdi precej duhamorno, zato sva se raje odločila za radio-aktiviranje.

Ker je šla na dopust cela družina (midva, pa Tina, Blaž in Viktor), je vsak vzel s sabo tisto, za kar je menil, da bo v teh dveh tednih nepogrešljivo potreboval. Najbrž ni potrebno omenjati, da je bil Berlingo napolnjen do zadnjega kotička, še več – kar pokal je po šivih, na njegovi strehi pa se je važil celo surf. Od radioamaterske opreme sva vzela obe postaji, Keenwood 850S in malo postaj'co Yaesu 857D, usmerik, taster, slušalke, kabel, za anteno pa sva načrtovala izdelavo nove kar iz starih anten, ki so nekdaj krasile park pri pomorski šoli. Nisva pa pozabila niti na škatlo z orodjem, pa na računalniško podporo (laptop) s sveže naloženim Loggerjem 32. Ko bi bila že pri delu, bi lahko izdelala tudi CAT kabel za medsebojno povezavo postaje z računalnikom, tako da niso manjkali niti načrti za njeno izdelavo, ki sva jih našla večinoma na internetu. Zadnji teden v avgustu je namreč

potekal SCC contest v RTTY načinu, katerega sva se namenila udeležiti.

Za nemajhno presenečenje prvega dne dopusta so poskrbeli že naši cariniki na mejnem prehodu Sečovelje, ki so nama zatrjevali, da sodi radioamaterska oprema in prenosni računalnik med t.i. osebno opremo, za katero ni potrebno potrditi prijave na meji?? V redu, a nehote sva dobila občutek, da se jim v poletni sopari pač ni dalo stopiti v pisarno po žig.

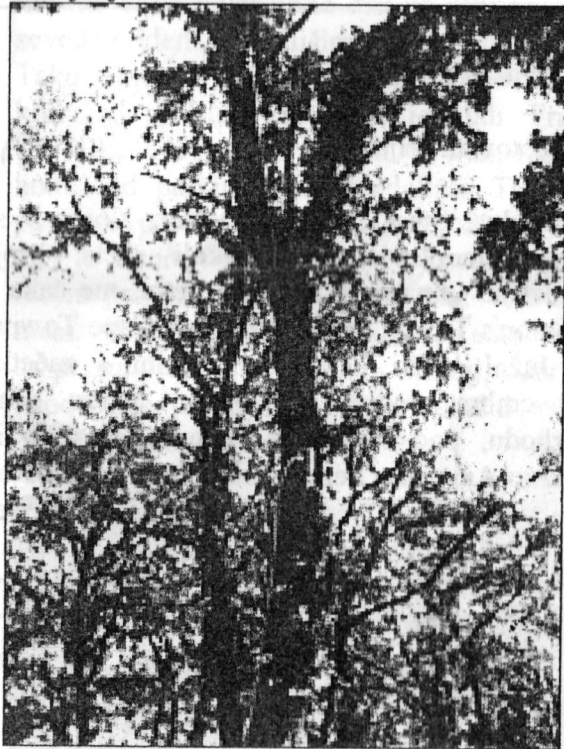
Od meje do kampa Valkanela pri Vrsarju je le kakšna ura vožnje, seveda, če pred sabo nimaš kilometrov že napol staljene pločevine in skuhanih turistov. Tokrat smo bili na pravi strani ceste, tako da smo bili mimogrede na cilju. Smo pa celo pot od meje do Poreča empatizirali z nepretrgano kolono, ki se je vila proti meji s Slovenijo...

Prikolica v kampu je bila postavljena na vrhu hribčka, med mladimi hrastovimi drevesi, tako da sva si kar mela roki od zadovoljstva, kako bo antena dobro lovila in oddajala signale. A za izdelavo in postavitve sva še morala počakati, saj je bilo potrebno razložiti prepoln avto, pa še deževna nedelja nas je pričakala.

Naposled je bila antena (odločila sva se za izdelavo GP-jke za 20 m), po izračunu njene natančne dolžine, testiranju SWR vrednosti, nekajkratnem prilagajanju dolžine, nameščanju radialov... le nared. Obesila sva jo na bližnje drevo, pri čemer so se izkazale Stankotove ročne spretnosti v vihtenju vrvi, na katerega je za utež navezal najprej enega, potem pa še drugi krompir, ki sta složno le podlegla zemljini gravitaciji in omogočila, da sva lahko anteno potegnili pod vrh drevesa.

PPS sva si uredila zunaj pred prikolico pod baldahinom, nerodno je bilo le to, da smo morali vsakič, ko smo šli proč, pospraviti

postaje in računalnik in jih potem zopet pripraviti. Pa se tudi temu človek hitro privadi, hi. Antena je na 14 MHz ponujala radijsko okno v svet, nizek SWR pa je imela tudi na nižjih frekvencah, za ostale obsege pa je prišel prav avtomatski tuner. Kot se spodobi, sva postajo ozemljila. Preverila pa sva tudi, s kolikšno močjo si upava oddajati, pa se je pri 100 W v ritmu Morseja prižigal in ugašal samo naš mali televizor, oddaljen slabih 2 metra od postaje, na srečo pa tudi bližnjih sosedov oddajanje ni motilo.

Zamaskirana GP antena s štirimi radiali – jo opazite?
☺

Mali televizor, natančneje 726-to teletekstovo stran, pa sva občasno uporabila tudi za cluster info o dogajanju na frekvencah.

Stanko si je za cilj postavil najmanj 100 CW zvez, ki jih potrebuje za včlanitev v S5 CW

Fan Group, jaz pa sem iskala zanimive zveze v SSB načinu, vmes pa sem trenirala svoj že malo zarjavel sprejem telegrafije s prisluškovanjem QSOjem v telegrafiji na različnih frekvencah, kadar ni bilo kakšne aktivnosti, pa z računalniškim programom MorseRunner. Mimogrede, to je odličen program za simuliranje najrazličnejših pogojev radioamaterskega dela, obenem pa trening pridobivanja hitrosti sprejemanja oddaj v CW.

Stanko, 9A/S52RO

Pogoji na 14 MHz pa tudi nižje so bili zelo spremenljivi, najlepše je bilo delati tik po nevihti, ko je 20 – m band dobesedno oživel, več življenja je bilo slutiti tudi zvečer in zgodaj zjutraj.

Kot zanimivost naj še omenim, da najino radioamatersko delo za neposvečena ušesa v kampu ni predstavljalo nobene težave, samo občasno se je kakšen mimoidoči radovedno ozrl, pač pa se je na klepet oglasil starejši gospod Stane iz okolice Idrije, ki je kampiral nedaleč stran. Včasih je bil aktiven radioamater, do naše prikolice pa ga je privabil tisti nepozabni zvok telegrafije – CQ CQ CQ

DE ... V najinem logu se je skupaj znašlo 152 zvez, večina teh je bila Stankotovih, naredil je kar 39 DXCC držav, jaz pa sem jih nabrala 13. Pobralla sva 5 kontinentov, manjkali sta le Antarktika in Oceanija. Najbolj oddaljena zveza je bila z RB0VW, otočje Sahalin, oddaljen cca. 8500 km s precej dobrim raportom 579, vesela pa sva bila med ostalimi tudi zveze z nemško ladjo-svetilnik ter z dvema svetilnikoma (poljskim in ukrajinskim).

Anka, 9A/S57ONE

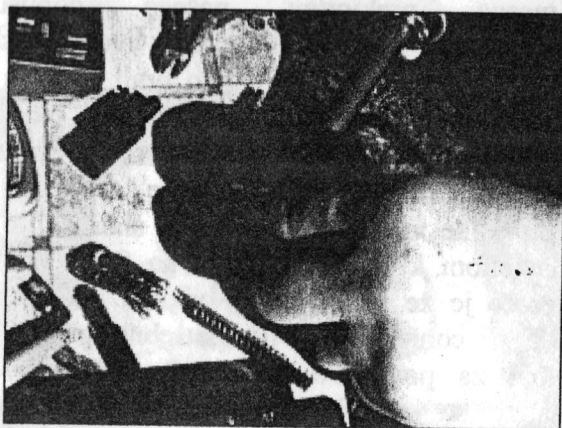
Vmesna prekinitev našega dopusta, mednarodni svetilniški vikend na piranski Punt, o katerem ste že lahko brali v prejšnji številki, pa pikinik pred klubom, ki sva ga pripravila skupaj z Mirkom, S57AD, je dopust samo še popestrila. Seveda sva se že v nedeljo, ko smo se vrnila nazaj v kamp, slišala tudi z Marsellom, ki je takrat dežural na S51LGT. Ker se je že bližal zadnji vikend v avgustu (RTTY contest), je bilo potrebno pripraviti kabel za povezavo postaje in računalnika. Stanko se je odločil, da ga bo izdelal na podlagi načrtov, le da bi ga nekoliko poenostavil. Kabel je nekako sicer deloval, ker pa je nastala razlika v napetostnem nivoju za

komunikacijo med postajo in RS 232 konektorjem (ki jo sicer transformira MAX 232 vezje), komunikacija ni prav stekla, tako da sva nazadnje morala opustiti idejo o kontestu. Mimogrede, ko sva se vrnila domov, je Stanko izdelal še omenjeno vezje, home-made CAT kabel pa zdaj deluje odlično!

Kaj pa otroci in mladina? Kljub temu, da resnično nismo »viseli« cel dan na plaži, ampak smo hodili na plažo le občasno malo zaplavat, nam je to vsem kar ustrezalo. Tina in Blaž sta veliko pomagala pri postavljanju in pospravljanju postaj, občasno sta tudi poslušala zveze na frekvencah. Viktor pa je bil najbolj srečen, če je bil v naši bližini, pa kjer koli je to bilo in kar koli smo že počeli.

Čeprav smo se imeli lepo, smo se naposled z veseljem vračali domov. Surf se je na poti nazaj zopet važil na strehi avtomobila, čeprav letos sploh ni okusil morske vode. Recimo, da ni bilo časa, HI!

73 de 9A/S57ONE & 9A/S52RO

Stanko izdeluje komunikacijski kabel

QSO-NET

Po virtualnem pokerju, virtualnem seksu in podobnih zadevah smo seveda dobili še virtualno ionosfero. Pogruntavščina QSO-NET deluje tako, da signal virtualne radijske postaje ("CQ100", sicer zelo lepo narejen programček), ki v danem trenutku "oddaja", posreduje vsem drugim "radijskim postajam" (enkim programčkom), ki poslušajo na isti "frekvenci".

Virtualna radijska postaja "CQ100"

Seveda brez posredovanja radijskih valov, celotna komunikacija poteka preko mreže internetnih strežnikov po VoIP protokolu (za razliko od npr. e-QSO, kjer vsaj nekoliko diši po radiu). Rezultat je nekakšen simuliran svet radijskih komunikacij oz. (zaenkrat) KV področja. Trenutno se uporabljata CW in phone način dela, sistem pa lahko uporabljajo izključno licencirani radioamaterji (s svojim klicnim znakom in po pravilih, ki veljajo na "bandu"). Ko to pišem, je na QSONET registriranih že nekaj manj kot 600 klicnih znakov. Uporaba je 90 dni zastoj, nato pa je letna članarina 32 ameriških dolarjev. Pravijo, da naj bi pglavlitno poslanstvo QSONETA bilo omogočanje (neke vrste) HAM komunikacije tudi radioamaterjem, ki sicer

zaradi takšnih ali drugačnih razlogov (TVI, nezmožnost postavitve anten, ipd.) ne morejo biti "radijsko" aktivni. V njihovem sloganu med drugim piše: "Forget about sun spots, No RF, No antenna required, No QSB, No TVI,...". Morda pa bi lahko še dodali "So where the **** the fun is?"

<http://www.qsonet.com/>

Gregor, M/S53RA

Z jadrnico okoli sveta

Spoštovani prijatelji!

Sem Jure Šterk, S52YS, doma iz Kopra in se odpravljam na plovbo okoli sveta. Moja jadrnica Lunatic, dolga 9,3 metra, me čaka v Simon's Townu (50km južno od Cape Towna) v Južni Afriki. Z njo bom odrinil v začetku novembra. Jadral bom sam. Smer: proti vzhodu, pod Avstralijo, Novo Zelandijo in Južno Ameriko. Lepo bi bilo, če bi se dobivali na radijskih valovih. SKED bi bil v ponedeljek in četrtek, za začetek ob 14.00 UTC na frekvenci 14.345 kHz, pozneje eventualno prehod na 21.160 kHz. S skedi pa bi pričeli po 1. novembru. Koordinator skedov bo naš kolega in prijatelj Marsell Marinšek, S52ID.

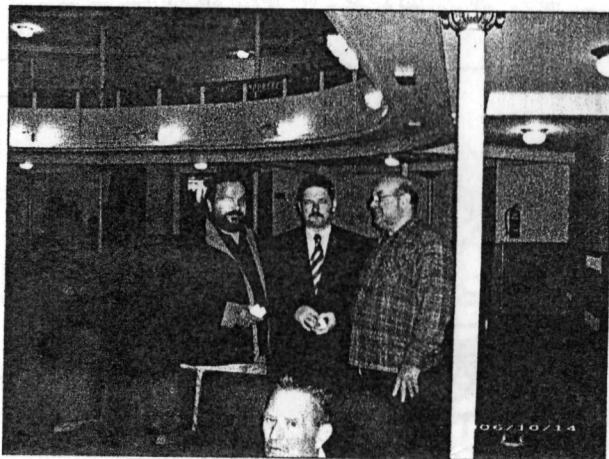
Lep 73 in nasvidenje na radijskih valovih.

Jure Šterk, Koper, 28.8.2006

Plaketa občine Piran ob 50. obletnici RK Piran

En dan sem med vezanjem armature za betonsko ploščo dobil Vanjotov S59AV klic. Pogovor je šel nekako takole: "Vili bi ti prišel v soboto z mano in Valterjem S51VI na podelitev nagrad za občinski praznik. Radioklub dobi namreč eno za petdesetletnico delovanja." Na hitro se nisem mogel spomniti nobene obveznosti na ta dan pa sem rekel: "Ja seveda pridem, se še slišimo za prevoz."

Tako smo se v soboto štirje dobili pred klubom, pridružil se nam je tudi Franko S57JEL, in z enim avtom šli v Piran. Ko smo hodili od parkirišča do gledališča Tartini je pogovor potekal nekako takole: "Glejte v tej hiši je stanovala moja nona." in malo naprej rečem jaz "V tisti hiši pa je stanovala moja nona." Ko smo prišli do gledališča smo videli, da pripravljajo pred vhodom zunanji oder. Na vhodu nas je pričakal par v lokalni noši s priložnostnim darilom.

Na hitro smo se posedeli in hitro ugotovili, da smo nagrajenci pač del protokola in se ravno tako hitro presedli na nam dodeljena mesta. Valter, ki je kot predstavnik kluba prevzel nagrado je sedel v prvi vrsti. Meni so dali nalogo fotografa. Tako sem vstal in malo poslikal naokoli, ravno dovolj, da sem poiskal moje motive in nastavitve. Predstavitev se je začela z glasbeno točko, dramskim vložkom, filmom o uspehih občinske uprave. Po programu, ki smo ga dobili ob prihodu bi morala zadeva kar dolgo trajati. No, podelitve nagrad so tekoče potekale in je Valter kmalu šel na oder po nagrado.

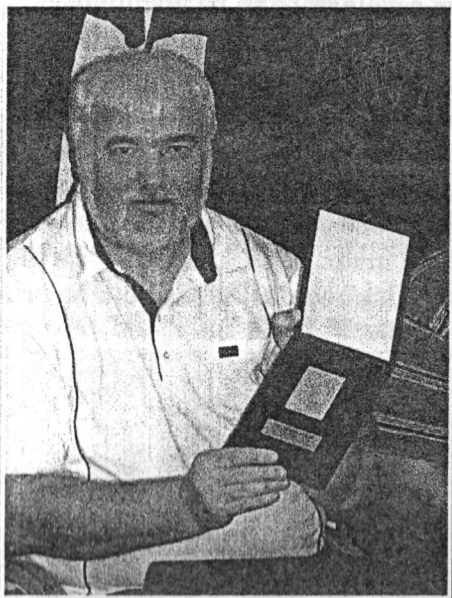
Potem, ko je stopil z odra sem smatral, da je moja dolžnost fotografa zaenkrat zaključena. Šel sem iz dvorane in iskal WC. Ker ga pač nisem našel, sem šel v bližnji lokal in si lepo naročil pijačo. Potem še eno, in še to v miru spil. In ko sem se vrnil v gledališče je bila zadeva ravno pri koncu. Tako sem poslikal vse nagrajence večera po gasilsko, pa še nekaj slik nas z nagrado. Po zaključku prireditve so odprli vrata iz dvorane v bližnji lokal. Tam so

nas že čakale dobrote na pladnjih. Vsak je vzel svoj kozarec in smo nazdravili. Potem smo za našim omizjem imeli debato o 3Z memorialu, češ ne smemo ga preveč biksat tukaj, če ne, jutri ne bomo vstali. Zunaj, na odru, je igrala skupina, ki je bila tudi med nagrajenci in po lokalu je šel vonj po pečenih kostanjih. Tako smo se malo pozabavali in sprejeli nekaj čestitk od mimoidočih, ki so bili na prireditvi.

Ko smo se ob spodobni uri odpravljali domov in spet obujali spomine na otroška leta v Piranu. Sam sem, verjetno zaradi dobrega refoška, razmišljal, kje je bil klub v začetku tega leta. In zdaj, dobra dva meseca pred zaključkom tega istega leta smo uredili elektriko, izdali knjigo, dobili plaketo ZRS in občine Piran in mimogrede, kot vsako leto, smo imel field day in Lighthouse activity. Če lahko povzamem Valterjev govor ob prevzemu nagrade: "Sicer smo stari 50 let, ampak s takimi ljudmi in s takim zagonom kot ga imamo, se vidimo še za stoto obletnico!"

73's de Vili S56ZTT

Miloš, S53EO in zlata plaketa ZRS za S58U

Anka, S57ONE in Gregor, S53RA – soavtorja knjige

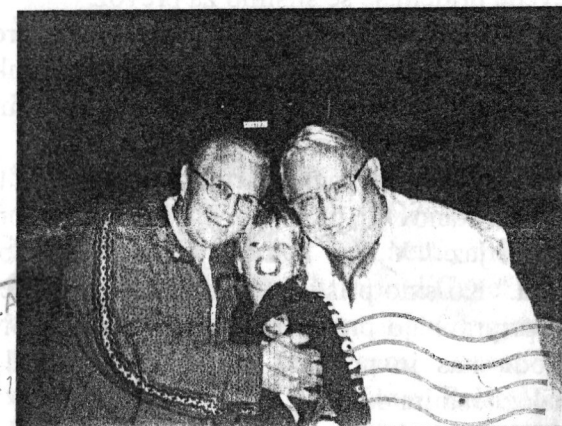
Podpisovanje prvih izvodov knjige

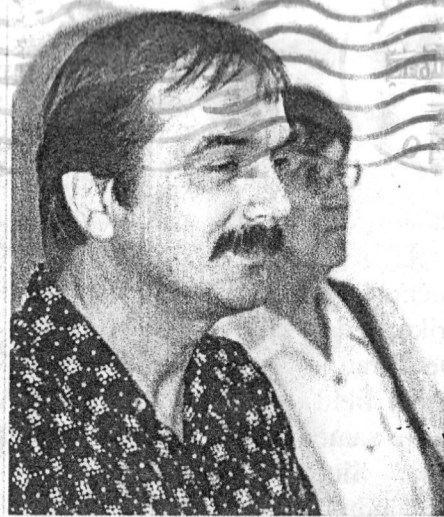
Ciril, S51AE – intervju za TV Koper

Torta...

Julija se je z veseljem stisnila...

Roberto, S57RR – dolgoletni član S58U

